

РЕШЕНИЕ

№ 27008

гр. София, 05.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав, в
публично заседание на 19.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **11086** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.128а от АПК.

Предявен е установителен иск с правно основание чл.128, ал.1, т.8 от АПК.

Образувано е по искова молба на И. А. И. за обявяване нищожност на решение № 176/18.11.2009г. по дело № С-145/2009г. на Върховен административен съд на Република България.

Въведените твърдения в обстоятелствената част на исковата молба са, че са били допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в непризоваване на надлежните страни по спора. Орган по назначаването било Министерство на вътрешните работи, представлявано от министъра, което не е участвало по делото. Незаконосъобразно е бил призован директора на СДВР, който не бил участник в производството по издаване на заповед № АЗ-2599/19.05.2008г. на директора на Национална служба „Полиция“. Според § 108 от ЗМВР (отм., но в сила към 2006г.) правоприменник на Национална служба „Полиция“ било Министерство на вътрешните работи, като след 2012г. се създавала Главна дирекция „Национална полиция“ на подчинение на министъра на МВР. Непризоваването на легитимната страна Министерство на вътрешните работи, чрез министъра, като правоприменник на активите и пасивите на Национална служба „Полиция“ било съществено процесуално нарушение на правилото на чл.153 АПК. Решението не пораждало правни последици за страните участвали в дисциплинарното производство и жалбоподателя.

В проведеното открито заседание на 19.06.2026г. ищецът не се явява и не изпраща свой процесуален представител.

Ответникът – министър на вътрешните работи, чрез процесуален представител адв. П. С. оспорва исковата претенция. В хода на устните състезания пледира за нейното отхвърляне, като

неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В писмени бележки посочва, че заповед № АЗ- 2599/19.05.2008 г. на директора на Национална служба „Полиция“ е била предмет на пълен инстанционен контрол и въпросът за нейната законосъобразност е бил решен окончателно с решение № 28/24.03.2008г. по дело № 3560/2008 г. на Административен съд София- град, оставено в сила с решение № 176/18.11.2009 г. по дело № С-145/2009 г. на Върховния административен съд, Трето отделение. АССГ и ВАС са се произнесли съобразно заявления предмет и формулирания петитум. Според правната теория и трайната съдебна практика нищожни били актовете на съда, които са постановени от незаконен състав, страдат от толкова съществени пороци, че не позволяват да се разбере формираната воля, не са подписани от състава, участвал в спора по същество. В случая процесните съдебни актове не били нищожни. Решенията били подписани от надлежно формиран съдебен състав, който е обявил делото за решаване в открито заседание, тоест, който е взел участие при постановяването му в съответствие с императивната норма на чл. 172а, ал. 3 от АПК.

Ответникът- директор на СДВР не взема участие по делото.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на иска.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 от ГПК във вр. чл. 144 от АПК, приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Дисциплинарното производство е било образувано въз основа на заповед № К-587/29.01.2008 г. на министъра на вътрешните работи, издадена на основание чл.230, ал. 1 и ал. 2 и чл. 227, ал. 1, т. 5 от ЗМВР (отм.), срещу И. А. И., във връзка с постъпили данни срещу него за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина.

Дисциплинарното производство е приключило със заповед № АЗ-25998/19.05.2008г. на директора на Национална служба „Полиция“. С нея, на основание чл. 228, т. 2, чл. 224, ал. 2, т. 2, чл. 226, ал. 1, т. 6 и чл. 227, ал. 1, т. 5 от ЗМВР (отм.) на И. А. И. е било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и на основание чл. 245, ал. 1, т. 8 от ЗМВР (отм.) и е било прекратено служебното му правоотношение в МВР, считано от датата на връчване на заповедта.

И. А. И. е упражнил правото си на жалба срещу заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и за прекратяване на служебното му правоотношение в МВР.

С решение № 28 от 24.03.2008 г., постановено по дело № 3560/2008 г. на Административен съд София-град, е била отхвърлена жалбата на И. А. И., срещу заповед № АЗ-2599/19.05.2008 г. на директора на Национална служба „Полиция“.

С решение № 176 от 18.11.2009 г. по дело № С-145/2009 г. Върховният административен съд е оставил в сила решение № 28 от 24.03.2008 г., постановено по дело № 3560/2008 г. на Административен съд София-град.

С решение № 208 от 08.10.2010г. по дело № С-107/2010г. на Върховен административен съд, Петчленен състав е отхвърлено и искането на И. И. за отмяна на влязлото в сила решение № 176/18.11.2009г. по дело № С-145/2009г. на Върховен административен съд на Република България, Трето отделение.

С определение № 7692 от 15.08.2022 г. по дело № 6613/2022г. Върховен административен съд, Петчленен състав е оставил без разглеждане искането на И. И. за отмяна на основание чл. 239, ал. 5 от АПК на решенията по дело № 3560/2008 г. на АССГ; по дело № С-45/2009 г. на ВАС, Тричленен състав; по дело № С-107/2010 г. на ВАС, Петчленен състав.

С решение № 4616 от 10.07.2023 г., постановено по дело № 5601/2022г. на Административен съд София-град, е била отхвърлена жалбата на И. И. за прогласяване нищожност на заповед №

A3-2599/19.05.2008 г. на директора на Национална служба „Полиция“.

С решение № 6/30.01.2024 г., постановено по дело № С-59/2023 г. на Върховен административен съд, е било оставено в сила решение № 4616/10.07.2023 г. по дело № 5601/2022г. на Административен съд София-град.

Между страните са водени и приключили също следните производства пред Административен съд София- град: дело № 10728/2022г.; дело № 7329/2023г.; дело № 1721/2024г.; дело № 10543/2024г.; дело № 6141/2024г.; дело № 2/2025г.; дело № 6897/2025г.; дело № 8432/2025г.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град формира следните правни изводи:

Предявеният установителен иск е допустим, доколкото съдебното решение е окончателно, т. е. същото не подлежи и не е било предмет на последваща инстанционна проверка. Искът е предявен от страната участник в процеса, който е приключил с постановяването на акт, който я обвързва със силата на присъдено нещо.

Искът с правно основание чл.128, ал.1, т.8 от АПК е НЕОСНОВАТЕЛЕН.

Според Тълкувателно решение № 1/10.02.2012 г. по дело № 1/2011г. на Върховния касационен съд, задължително за всички съдилища по силата на чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт, нищожни са съдебните решения, постановени: от ненадлежен орган или в ненадлежен състав, извън правораздавателната власт на съда, които не са в писмена форма, има абсолютна неразбираемост на волята на съда или са неподписани.

В правната теория и съдебната практика е изяснено, че нищожни са тези актове на съда, които страдат от толкова съществени пороци, свързани с надлежността на правораздавателния орган, пределите на неговата власт и формата на постановеното решение, че те се отразяват на валидността им. Нищожността на съдебните решения/определения е резултат от най-тежки пороци при формиране на волята на съдебния орган. Касае се за недостатъци, свързани с функционирането на съда, с изключителното му овластяване да разрешава спорове, с формата на съдебното решение/определение или с абсолютната невъзможност да бъде разбрана изразената воля.

Съдебната практика приема за нищожно и онова решение, което изисква невъзможно изпълнение с оглед научните и техническите постижения на съвременната цивилизация, както и изпълнение на действие, съставляващо престъпление или несъвместимо с основите на действащия правов ред.

Ищецът счита за настъпил такъв най- тежък порок на съдебния акт, защото в процеса по дело № С-145/2009г. по описа на Върховния административен съд на Република България, участие не са взели Министерство на вътрешните работи, представлявано от министъра на вътрешните работи и директора на Национална служба „Полиция“.

Съдебното решение трябва правилно да разрешава спора между страните за материалното право и да отговаря на действителното положение между тях. Съдебното решение е възможно да страда от различни по вид пороци. В зависимост от тежестта на пороците, от които то е засегнато и редът за тяхното отстраняване различаваме такива, които водят до нищожност, до недопустимост или до неправилност на решението.

Отличителен белег на нищожното решение е, че то не отговаря на изискванията за валидност, а такава е онова, което е постановено от надлежен орган, овластен от закона за издаването му. Нищожното решение не е годно да породя присъщите правни последици.

За разлика от нищожното решение, неправилното решение е всякога валидно и допустимо. Макар и порочно, то поражда правни последици, докато не бъде отменено, поради това, че противоречи на действителното правно положение.

С оглед на посочените критерии, очевидно въведеното от ищеца твърдение се отнася до допустимостта на съдебното решение, а не до неговата действителност. Проверка обаче относно допустимостта на процесния акт не може да бъде извършена в настоящото производство.

Волята на съда както в мотивите, така и в диспозитива е ясно изразена и базирана на относимите правни норми. Диспозитива на акта е оставяне в сила на решение № 28 от 24.03.2008 г., постановено по дело № 3560/2008 г. на Административен съд София-град, каквото е правомощието на касационната инстанция по чл.221, ал.2 АПК.

Още веднъж следва да се отбележи, че постановяването на решение срещу ненадлежна страна обуславя недопустимост, а не нищожност на акта. Съдебно решение, постановено при липса на някои от положителните процесуални предпоставки, за съществуването или надлежното упражняване на правото на иск/жалба, съответно при наличие на някоя от отрицателните предпоставки е недопустимо, а не нищожно. В случай на произнасяне срещу страна, която не е пасивно легитимирана, съдебният акт би подлежал на обезсилване, а не на установяване на нищожността му.

В обобщение, решението е в писмена форма, издадено е от надлежен съд и законен тричленен състав /чл.217, ал.1 АПК/, в рамките на законовите му правомощия /чл.221, ал.2 АПК/, волята на правораздавателния орган да разреши спора, с който е бил сезиран, е понятна, разбираема и изпълнима. При наличието на посочените изисквания, утвърдени от теорията и съдебната практика, този акт е действителен.

В заключение, кумулативно не са налице юридически факти - елементи от правопораждащ фактически състав, с които правната норма свързва установяването на претендираната от И. А. И. невалидност на решението. Постановен е действителен съдебен акт, а отсъствието на основания за обявяване на нищожността му, води до отхвърляне на предявената искова претенция.

При този изход на спора, на основание чл.143, ал.3 от АПК и чл.37, ал.1 от Закона за правна помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, следва да се заплати на МВР, сумата в размер на 200,00 (двеста) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство. Съгласно чл. 3-5 от Закона за въвеждане на еврото в Република България и Решение 2025/1407 на Съвета от 08 юли 2025 г., относно приемането на еврото от България, официалната парична единица в Република България е еврото с левова равностойност от 1.95583 български лева. По аргумент от чл. 12 и чл.13 от ЗВЕРБ, сумата трябва да бъде превалутирана по посочения курс и определена на 102, 26 евро (сто и две евро и двадесет и шест цента).

Мотивиран от горното и на основание чл. 128, ал.1, т.8 от АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, 22 състав

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от И. А. И. за обявяване нищожност на решение № 176/18.11.2009г. по дело № С-145/2009г. на Върховен административен съд на Република България.

ОСЪЖДА И. А. И. ЕГН [ЕГН] да заплати на Министерство на вътрешните работи с адрес: [населено място], ул.“6-ти септември“ № 29, сумата от 102, 26 евро (сто и две евро и двадесет и шест цента), на основание чл.143, ал.3 АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

ПРЕПИС от съдебния акт да се изпрати на страните на основание чл.138 АПК.

Съдия: